

a v rámci vedlejších závazků, pokud by se na ně dostalo po odečtení částky útrat v rámci vedlejších závazků účtovaných a přikázaných, nebyly požadovány.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu banky A. potud, že jí přikázal na úvěrové provise 520 Kč.

Důvody:

Rekursní soud právem odepřel přikázati z nejvyššího podání požadované úvěrové provise ve stejném pořadí s jistinou, protože nárok na toto pořadí nelze pro úvěrové provise jako vedlejší příslušenství dovoditi z předpisů § 216 ex. ř.; jmenovitě nelze je zahrnouti ani pod »jiné opětované dávky«, jak je má na mysli poslední odst. § 216 ex. ř., kde jsou tyto dávky, které požívají pořadí s jistinou, uvedeny. Že nemohou býti přikázány v knihovním pořadí jako samostatné pohledávky, vyložil správně rekursní soud; utrpěla by tím zásada publicity a určitosti pozemkové knihy, protože výši těchto provisí, jmenovitě při úvěrní hypotece, o jakou zde běží, nelze ani podle knihovního zápisu, ba ani podle úvěrní listiny samé spolehlivě zjistiti (§ 14 knih. zák.). Avšak dovolacímu rekursu bylo vyhověti, pokud poukázal k tomu, že žádáno bylo přikázání oněch částek po případě v rámci kauce pro vedlejší příslušenství zřízené do výše 3.000 Kč. Z úvěrové listiny, která byla k důkazu nároku i pořadí předložena, je patrné, že tato kauce měla sloužiti k úhradě (jakýchkoli) vedlejších závazků, jež nepožívají stejného pořadí s jistinou mimo ony, které jsou tam ještě zvláště uvedeny. Protože není o tom pochybnosti, že o takové vedlejší závazky při nároku na úvěrové provise skutečně běží, provise skutečně byly stipulovány a proti jejich splatnosti i výši odpor vznesen nebyl, bylo na ně přikázati zbytek z kauce 3.000 Kč, která podle usnesení prvního soudu vyčerpána byla jenom do 2.480 Kč, tedy částku 520 Kč.

Čís. 13022.

Není-li pochybnosti o tom, že zůstavitel mínil pozdější poslední pořízení, jež bylo neplatné jako písemné, ponechati v platnosti jako ústní poslední pořízení, nelze poukázati na pořad práva dědice, přihlásivšího se z tohoto posledního pořízení, nýbrž dědice, přihlásivšího se z dřívějšího písemného posledního pořízení.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1933, R I 1087/33.)

K pozůstalosti po Břetislavu K-ovi přihlásil se bratr zůstavitelův z písemné závěti ze dne 19. listopadu 1932 a pozůstalá vdova ze závěti, a to ústní ze dne 22. listopadu 1932, když se ukázala písemná závěť z téhož data neplatnou. Pozůstalostní soud odkázal na pořad práva zůstavitelova bratra. Rekursní soud odkázal na pořad práva pozůstalou vdovu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Ze spisů vyplývá, že se bratr zůstavitele Jaroslav K. přihlásil k pozůstalosti z písemné závěti ze dne 19. listopadu 1932 a stěžovatelka že se přihlásila k dědictví ze závěti, a to ústní, ze dne 22. listopadu 1932, když se ukázalo písemné poslední pořízení z téhož data neplatným podle §§ 594 a 601 obč. zák. Odporovaly si tudíž dědické přihlášky ze závěti mezi sebou. V takovém případě musí býti (rozhodnutí čís. 6214 sb. n. s.) na pořad práva odkázán ten z dědiců, který by musil dříve zbaviti účinnost silnější důvod dědického práva svého odpůrce, by mohl zjednatí platnost svému právu dědickému (§ 126 nesp. říz.). Že byla závěť ze dne 19. listopadu 1932 zřízena v náležité formě, nebylo sporné. Šlo jen o to, byla-li závěť ta zrušena pozdější platnou závětí (§ 713 obč. zák.), v kterémžto případě pak příslušela role žalobce bratru zůstavitele, který se z ní přihlásil k pozůstalosti. Pozdější závěť ze dne 22. listopadu 1932, z níž se přihlásila k dědictví stěžovatelka, byla ústní. Vytýká-li rekursní soud, že první soud vybočil z rámce řízení nesporného, zkoumaj platnost posledního pořízení ze dne 22. listopadu 1932, jest na omylu. Podle zásady vyslovené plenárním rozhodnutím nejvyššího soudu čís. 1538 sb. n. s. lze písemné poslední pořízení pro formální poklesek neplatné zachovati v platnosti jako ústní poslední pořízení, vyhověno-li požadavkům §§ 585 a 586 obč. zák. První soud směl proto zkoumati, ovšem v mezích mu příslušejících, zda toto poslední pořízení jest zřízeno v náležité formě podle § 585 obč. zák., a to bez ohledu k tomu, zda bylo namítáno, že zůstavitel chtěl poříditi písemně, ač to před prvním soudem ani namítáno nebylo, ježto otázku tu lze rozřešiti jen sporem. Do přezkoumání tohoto požadavku může se nesporný soudce pustiti jen potud, pokud byla zachována předepsaná vnější forma, zda totiž poslední vůle vyhovuje navenek a podle ihned poznatelné povahy předpisům § 585 obč. zák. První soud zjistil na základě přísežné výpovědi slyšených jím tří svědků, že zůstavitel před nimi skutečně za současné jejich přítomnosti prohlásil, že ustanovil svou manželku za universální dědičku svého majetku, a o tom pak že bylo sepsáno poslední pořízení. Podle tohoto zjištění není pochybnosti, posuzuje-li se věc s hlediska příslušejícího nespornému soudci, že jde o ústní závěť projevenou v náležité formě podle § 585 obč. zák., ana nemá výtka uplatňovaná zůstalým bratrem v rekursu, že žádný ze svědků nepotvrdil, že byli všichni svědci přítomni a že zůstavitel projevil bezvadně svou vůli, že chce učiniti poslední pořízení, opory ve spisech, a výtka, že žádný ze svědků nepotvrdil, že byl dožádaným svědkem, spadá do oboru zkoumání vnitřní platnosti poslední vůle vyhrazeného procesnímu soudci (srovnej rozh. čís. 2582 sb. n. s.). Tožik bylo říci k výtce uplatňované zůstalým bratrem teprve v rekursu, že popírá platnost ústní závěti ze dne 22. listopadu 1932. Pokud teprve v rekursu popíral i pravost této závěti, nelze k výtce té již proto přihlížeti, an stěžovatel neuvedl jinak konkrétní skutečnosti, které by byly s to vzbuditi v soudu pochybnost o pra-

vosti poslední vůle (rozh. čís. 12322 sb. n. s.). Jde-li proto o ústní závěť, zřízenou v náležitě formě co do pravosti, bylo podle § 126 nesp. říz. dovolacímu rekursu vyhověti a uznati tak, jak se stalo.

Čís. 13023.

Ustanovení § 1 zákona ze dne 21. prosince 1932, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1933, platí i pro dražbu první, i pro dražbu opětnou, zůstala-li první dražba (provedená za účinnosti zákona čís. 1/1933) bezvyslednou nebo nesplnil-li vydražitel dražební podmínky.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1933, R I 1092/33.)

Nemovitost, o niž tu jde, byla exekučně vydražena dne 7. března 1933. Návrhu, by byla povolena opětná dražba nemovitosti, soud první stolice usnesením ze dne 23. srpna 1933 vyhověl a stanovil nejnižší podání dvěma třetinami odhadní ceny. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele potud, že stanovil nejnižší podání polovinou odhadní ceny. **D ů v o d y:** Podle § 154, třetí odstavec, ex. ř. jest opětné dražbě položiti za základ dražební podmínky ustanovené pro první dražbu s tou úchytkou, že nejmenší podání (§ 151 ex. ř.) při opětné dražbě činí vždy polovici odhadní ceny nemovitosti a jejího příslušenství. Zákon ze dne 21. prosince 1932, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1933, vstupuje jen na místo § 151 ex. ř., nevztahuje se tudíž na § 154 ex. ř., jenž jest velícího rázu a zákonem čís. 1/1933 nebyl dotčen. Proti zasažení tohoto předpisu řečeným zákonem mluví i podstata opětné dražby, jež není již exekučním úkonem proti dlužníku, což plyne mimo jiné i z toho, že opětnou dražbu může navrhnouti i dlužník, dále každý knihovní věřitel a veřejné orgány uvedené v § 172 čís. 1 ex. ř., kdežto exekuční úkon může býti navržen jen vymáhajícím věřitelem. Opětná dražba jest ovšem jen pokračováním dražby, zahájené proti dlužníku, povolením opětné dražby jest odstraněn příklep a exekuce se vrací do stavu, v němž byla před prvním dražebním rokem. Leč stav věci byl přivoděn nesplněním dražebních podmínek vydražitelem, obmeškaly vydražitel ručí za schodek při nejvyšším podání a za náklady opětné dražby, jakož i za ostatní škody z jeho obmeškání. Není proto důvodu, by při opětné dražbě bylo použito ustanovení zákona čís. 1/1933, jež poskytuje ochranu jen dlužníku.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jelikož dražba nemovitosti, o kterouž jde, byla vykonána dne 7. března 1933, tedy po účinnosti zákona ze dne 21. prosince 1932 čís. 1 z r. 1933 sb. z. a n., platí jeho ustanovení i pro toto exekuční řízení (§ 9 cit. zák.). Podle druhého odstavce § 1 zák. čís. 1/1933 nemohou nemovité věci všeho druhu býti v exekuci v žádném případě zcizeny za cenu nižší než za dvě třetiny odhadní ceny. Již z doslovu zákona (arg. »v žádném případě«) je patrné, že tu nejde o pouhou novelisaci § 151 ex. ř.,